

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οὐθόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνταιν.

Χίμα κ' ἔνθακῶσα κ' ἔξη
κ' ἔλα χάμα Μισαρμαπλάτῃ.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ εἰ κα φράγκα και' ἴσ τὸ χέρι.

Πῆτε κ' εἰκοσι Φλεβάρη,
κ' ἡ Κορώνα δ' ἀρβάρη.

Ἐγκαῖα και τριτάτα,
και γαλήνη κατὰ πάντα.

Γιὰ σκοπὸ μας ἱερὸ
ἄλγοι σέχιοι ὄσθ φτεροῦ.

Γιὰ πῆς μου, βρῆ, τι σὲ λυπαί ;
μήπως ἡ τόση προκοπή
κ' ἡ δόξα τῶν συγχρόνων
τοῦ γένους φαμραφῶνται ;

Γιὰ τὸν Στόλο, γιὰ τὸν Στόλο, ποῖος λαχεία δὲν θὰ πάρη ; ...
τὰ τοῦ γένους μας ὁ πόθος, ἡ χαρὰ και τὸ καμάρι.
Ποῖος δὲν ἀνταρτέθη Στόλο μὲ μὴ Νίκη πιερφορὸ
και στήν ἀρῶμη και στήν πρῶφα :

Μήπως τῶν οὐιάδων οἱ λυμοί
κ' οἱ βόγγοι κ' ἀνασταναμοί,
ποῦ φθάνουν ἰδῶ πέρα
σ' ὅταν γαλανὸν αἰθέρα ;

Ὅταν ἔνα καρὰβί νανοῦξίτε ἔλαφρο
μὲ τὴν γαλανὴ σημαία σ' τοῦ πλάγιον τὸν ἀρῶ,
τότε και τὸ σύμβολὸ μας πέρνει μὰ περισσὴ χάρι
και θαρρεῖς πῶς ἀρμενίξει μὲ Μισοῦλη και Κανάρη.

Μήπως γιὰ σ' ἐνῶστας ἀμοῖεις θεοῦθῆρας ;
μήπως ἡ συνδιάσκεψις αὐτῆς τῆς Ἀλγεθῆρας ;
Μὴ τὸ Μαρῶνο ἔχεται, ποῦ σ' ἀνταρῶναι τὸ κρέτη,
και ὄνα ανταρῶνται ;

Ὅταν ὀδύνητοι Ραγῶδες, ποῦ διαροῦν ἑλευθερία,
οἱ καρὰβι τὴν σημαία τῶν ἑλλιάδων ἀντικρῶσων,
τότε πόνητος βαλασῶμει μὴ κρυφὴ παρηγοριὰ
καὶ τὸ στήθη τῶν πλαταιῶνταιν και τὰ μάτια τῶν δακρῶσων.

Μήπως σὲ θλίβουν οἱ λαοί, τὰ σκῆπτρα και τὰ στέμματα ;
μήπως προβλέπητι πόλεμος, οἰσμοδος, συγκροῦσεις, αἵματα ;
Μήπως γιὰ παύκοσφρα μᾶς, ἰούξαι καὶ ἐκὴ μέρα
τῆς φιλῆς Ρουμανίας μας ἡ μία κ' ἄλλη λέρα ;

Τὸ καρὰβι, τὸ καρὰβι,
τοῦτο λαχταροῦν οἱ σκιάβιοι.

Τοῦτο μόνο τοῦς φωνίξει
μὲ σ' τὴν μαῦρη τῶν δερῶνταιν
μὲ τῆς φλόγης τῶν πυροσῶν.
Κε' ἡ σημαία κρυμαίξει
και τοῦς φέρνει σ' τὰ λιμῶνια
τῶν ὀνειρων τῶν χρῶσων.

Μήπως οἱ Δαχοβάρηδες οἱ καταθλίβουν, χάμα,
καὶ ἐνα τρανὸς παλγοβλάχος και καὶ ἐνα παλγοβλάχα ;
Τοῦ γένους τὰ κτυπήματα
και τὰ ποδοπατήματα
τῶν ἱερῶν λαβῶρων
μ' ἀλλογαμῶδες βαρβῶρων ;

Γιὰ τὸν Στόλο, γιὰ τὸν Στόλο, ποῖος λαχεία δὲν θὰ πάρη ; ...
τὰ τοῦ γένους μας ὁ πόθος, ἡ χαρὰ και τὸ καμάρι.

Φασουλής και Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Μήπως σὲ θλίβουν τ' ἰροκαῖς κ' ἀτέλειματα μαρῶνταιν,
ἢ μήπως πᾶσχεις, μπουνητά,
γιὰ δὲν βλέπεις πρὸ πολλὰ
τοῦ Χόρον ἀροδεντήρια ;

Φ.—Εἰς σκέψεις εἶσαι, Περωῖη, μεγάλας βυθισμένους
και ἄπως λυπημένους.

Μήπως σὲ θλίβουν οἱ θεομοί, ποῦ ὀδύνηται, λυῶνται ;
ἢ μήπως γιὰ τοῦ Πικραῖος τὸ Τελαῖοιο σκέτος,

ὅπου κι' ὁ Κόντας ἐν σπουδῇ
κατέβη μόνος νὰ τὸ δῇ ;

Κι' αὐτὸς, ποῦ ἰαχθῆ τῆς Ἀρχῆς, βρῆ Περικίετο, φέρεται
καὶ σὰν ἄμυδς ἐπὶ σφαγῆν τὰς ἀμαρτίας αἰρεῖ,
ὁμίλησε περιφραδῶς στὰ πλήθη τὸν ἐμπόρων
περὶ τῶν ἀχθοφόρων.

Κι' εἶπε πῶς καὶ τὸ σῶστημα τὸ τῆς ἀχθοφορίας
θ' ἀλλάξῃ μετὰ χρόνον,
μήτε σ'ὸ μέλλον ἀφορμὴ θὰ γίνῃ φασαρίας
κι' αἱματηρῶν ἀγώνων.

Καὶ τῶν ἐμπόρων ὁ χορδὸς τὸ πρόπον ἐδιδάχθη,
κι' ἐσκιρτησὸς χειροκροτοῦν,
καὶ πάντες ἔμνησαν αὐτὸν,
τὸν τόσα φέροντ' ἔχθη.

Γιατὶ καὶ σὺ τὸ κάθαμα καὶ ἰαχθὸς τῆς ἀφορμῆς
μὲ σκάνεις μὲ τὸ σοβαρὸ τῆς ἐξέλιξῆς σου μούρης ;
Γιατὶ σὰν γέρος Ὀλυμπος ἐσοῦφρασε τὰ φρόδηα ;
μήπως γιατὶ δὲν εὐπορεῖς
καὶ σὰν τοὺς ἄλλους δὲν μ' ἔμπορεῖς
νὰ τρέψῃ τῆς ὄρας στρεῖδινα ;

Ἦθελαι πᾶσιρα κι' ἐγὼ, βρῆ Περικίετ' ἑσσίθη,
γιατὶ καθόλου δὲν μιλεῖς,
μὰ κάνεις πῶς μελαγχολεῖς
καὶ σὰν γαῖθουρι ἐξοτρωτο δὲν πέφτεις σ'ὸ γρασίδι.

Π.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βρῆ Φασουλή...

Φ.— Θὰ σ' ἐρωτῶ γὰρ τίκα.
Νομίζω πῶς τῆς λύπης σου τὴν ἀφορμὴν τὴν βρῆκα.
Αὐτῶσαι γιατὶ σοσπανε πῶς τέλος κτὰ θὰ πάρῃ
κι' ἡ δὴν ἢ περιβόητος τοῦ Κωσταγαράκαρη,
καὶ δὲν θ' ἀκούῃς τοῦ λοιποῦ τοιαύτας μαρτυρίας,
ὅπου τὴν βίβλον θὰ κοσμοῦν τῆς νέας ἱστορίας.

Αὐτῶσαι καὶ μελαγχολεῖς,
βρῆ Περικίετ' Ἐγαρίλιω,
γιατὶ φτωχὸς καὶ κορυελῆς
ἀπλόνησαι σ'ὸν ἦλιο.

Γιατὶ Ρωμῆος λογίξωσαι μικρὸς καὶ τελευταῖος,
γιατὶ κινεῖς πῶς πέρασε τόσους καιρὸς ματαίως,
χωρὶς καὶ σὺ γὰρ τοὺς θεσμοὺς
τὸν κέρρακα νὰ βγάλῃς,
καὶ κάλπη μὲ συνδυασμὸς
καμμὰ φορὰ νὰ βάλῃς.

Αὐτῶσαι καὶ μελαγχολεῖς
γιατὶ καὶ σὺ δημοφιλῆς
δὲν εἶσαι πατριώτης
καὶ πρώτος ἐν τοῖς πρώτοις.

Αὐτῶσαι, Περικίετο μου, ποῦ δὲν ἀνοῦς κομπούρια,
μήτε σφαιρῶν θυέλλας,
κι' οὔτε καμμὰ κατὰκτησι δὲν ἔγινε καινούργια
τῆς ἐκκελευθῆς Καστέλλας.

Αὐτῶσαι, Περικίετο μου, ποῦ τοῦτο τὸ Βασίλειον
δὲν φλέγεται νυχθημερόν μὲ πόλεμον ἐμφύλιον,
γιατὶ σὲ κάθε ζήτημα δὲν λῆς καὶ σὺ μὰ γνώμη,
γιατὶ τὸν Μεγαλόσταυρο δὲν σούδωσαν ἀκόμη.

Γιατὶ κανένα θόρυβο δὲν κάνεις ἑνομά σου
σ'ὶσὼν ψήφων τὰ πρατήρια,
γιατὶ καὶ τώρα ζωντανὸς δὲν βλέπεις τὴγαλμά σου
κοντὰ ὁ ἀναβρυτήρια.

Αὐτῶσαι γιατὶ γέρασε πενήνητα χρόνια τίμος,
σ'ὸ κρᾶτος, σ'τὴν πατρίδα σου, καὶ σ' ὄλους ἐπιζήμιος,
γιατὶ γαῖθούρια κῆτιταξες νὰ στεγασθοῦν σὲ σταύλους
καὶ τόσο πέρασε καιρὸς ζηλευτικὸς τοὺς φαύλους.

Αὐτῶσαι, Περικίετο μου, γιατὶ εἶσαι κουνενὲς
καὶ παληοκαρφενές,
γιατὶ δὲν σ' ἐνανούριος ὀητορικῆς κελάρουμα,
καὶ μήτε τρέφεται καὶ σὺ στὰ Πρωτανεῖα χάρισμα.

Αὐτῶσαι, Περικίετο μου, γιατὶ καὶ σὺ τρεχάματα
δὲν εἶχες γὰρ κομμάτους,
καὶ μήτ' ἐπίστατος ποῖτὲ σὲ θράσους προγράμματα,
ποῦ σκαζοῦν τοὺς βορβάρους.

Αὐτῶσαι, Περικίετο μου, γιατὶ σὲ καρφενεῖα
δὲν ἔβαλες ἐσφρονεῖτὰ γὰρ τὴν Μακεδονία,
μήτ' ἐκερανοβόλησες καὶ σὺ τὴν Ρουμανία.

Αὐτῶσαι, ποῦσαι δύσπιστος καὶ δὲν πιστεύεις μ' ὄλους
σὲ νέου μέλλοντος στρατοῦς κ' ἀξιωμαχὸς στόλους,
γιατὶ σαχλὸς λογίξωσαι τῆς ὀμίας φαρμαρόνος
καὶ νὰ γενῆς δὲν μύροσεος ἡ Κόμης ἡ Βαρῶνος,
ἡ Κάλξερ ἡ Βασιλεὺς ἡ Λόρδος τῆς Ἀγγλίας,
ποῦ δὲ λυτῶσαι, ρουκαρεῖ,
γιατὶ βραδύθουν τὰ νερά
νάλθοῦν τῆς Στυμφαλίας.

Γ' αὐτὰ λυτῶσαι, Περικίετ', ποῦ θέλεις χαμάλινα...
τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης σου νομίζω πῶς τὴν βρῆκα.

Π.—Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ λῆς δὲν με θλίβει, μακροκόμη,
ἔνα μοναχὰ μὲ σκάνει
καὶ περιλλυπο μὲ κίνει,
ποῦ πολλῶν συνδυασμοὶ δὲν τείλωσαν ἀκόμη.

Καὶ τὴν δόλγα τὴν πατρίδα
τοῦτο τώρα τὴν λυπεῖ,
κι' ἐμπεροσά μου χῆδες τὴν εἶδα
νὰ προβαίνῃ σὺνδρωπῆ.

Κότταξέ τὴν ! . κάτω νεύει,
ὄλα μένονν ἐκκερμῆ,
καὶ σπουδαίως κινδυνεύει
τῆς πατρίδος ἡ τιμή.

Ἔχουν ὄλοι στενοχώρια,
τρέφουν πάππου μας ὀτὰ,
ὁ Δραγοῦμης πάει χώρα
κι' ὁ Φωκίαν χωροσά.

Με φανάρια περπατούν
κί' υποψήφιοι ζητούν.

Ὁ Κορριάτης τώρα σβίβει,
πάει σ' εἴλους νά μιλῆσῃ,
καί μέ τό κερί γυρᾶσει
τόν συνδυασμό νά κλείσῃ.

Ὅλοι κάνουνε μαπρίτσα,
πάνε καί σ' τόν Ζαχαρίτσα,
ποῦχει ζάχαρι καί μέλι,
μά κί' αὐτός δέν πολυθέλει.

Δάμπουν τά βουνά κί' οἱ κάμποι
κί' ἔχ' ἡ φῶσις ἀργασμό...
λέν κί' ὁ Καλλιγᾶς πῶς θάμνη
μέσα σ' τόν συνδυασμό.

Ἡ πατρις ἡ λευκοφόρα
'μπήκε πάλι οἱ σκοπόδρα,
κί' ὁ κῆρ Μήτσος λένα τώρα
πῶς πολὺ τὰ βροίσκε σκοπόδρα.

Μά κί' ἐκείνος ὁ τρανός
Πειραιώτης Ἀγγινός
δέν εἰζέθουνε τί θά κάμῃ
καί ποῖον τάχα θά συνδράμῃ.

Καί γιὰ τοῦτον συζητοῦν
καί τόν Ἀγγινὸ' ἑρωτοῦν,
ἀν τόν Μήτσο θά ψηφίσῃ
καί τόν Κόντε δέν θ' ἀφήσῃ.

Ἐνας τέτοιος δυνατός
τάχα ποῖον ὑποστηρίξει ;
ποῖος εἰζέθουε τί κί' αὐτός
κατὰ φρόνα μερμηρίξει ;

Ὡ πατρις τῶν Κορυβάντων,
ποῦ σ' ἐμπαίλουν χαιρεινάως,
ἀς ἴδοῦμε τέλος πάντων
τί θά κἀνῃ κί' ὁ Κυριάκος.

Με' σ' τοὺς χρόνους τοὺς φρικτοὺς
ἡ τιμὴ τῆς θέλας γῆς
στέκει πάλι οἱ μικτοὺς
καί παρθένους ἀμυγίς.

Ἀστυχῆς !... παρηγορία
μόνη σοφίμεινε νά λῆς
τῶν μικτῶν τὴν ἱστορία
καί τῆς κἀλητῆς τῆς χοιλίς.

Μόνῃ σου τὸν δρόμο' πῆρες
καί ξανθίδες μοναχῆ,
θὴν εἰν' εἰκοταίς ἡ θύρας
γιὰ συνδυασμοὺς, φτωχῆ.

Κί' ἄν τὴν πόρτα μου κτυπήσῃ,
ὦ πατρις μου Μιχαλοῦ,
πῶς θ' ἀποίξω μὴν εἰλίσης,
θὰ σοῦ πῶ νά πῆς ἄλλοῦ.

Ἐνας κί' ἄλλος τὸρ ἀρνέται
νά σοῦ δώσῃ συνδρομῆ,
καί ναυεῖς δέν συγκινεῖται
μὲ τῆς κἀλητῆς τὴν τιμῆ.

Γιὰ συνδυασμοὺς σημαίνει
ἀναστάσεις καμπάνα,
καί μέ τοῦτους περιμένεις
τοῦρανοῦ νά φῆς τὸ μάνα.

Τὸς κυτῆς ὑπερφάνως
καὶ χαρῆς μαθαίνεις νέα,
ὅτι μόνος κ' ὁ Ρωμῶνος
βάζει κάλλιπ' στήν Κραναία.

Θλιβομαι γιὰτι κ' ὁ Ράλλης, ποῦ τὸν λέγε νέον Δία,
ἕως τῶρα δὲν ἐβγήκε στήν γνωστὴν περιοχίδα,
γὰρ ἄνοσώσωμε κ' ἐκείνος τ' ἴσους ἐλογεῖς θά' πῃ
γὰρ τὴν νέα προκοπή.

Τὸν προσμένει Θεσσαλία, Γούμειλη, Μωρητῆς καὶ νῆσοι,
μ' ἕνα πρόγραμμα καινούργιο τὸν ντυσιὰ δὲν συγκινήσει,
καὶ γὰρ σκουῆξη μὲ τί τρόπο
θά γενοῦν στρατοὶ καὶ στόλοι,
καὶ χωρὶς μεγάλο κόπο
πῶς θὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Φ. — Κάποιος κυτῆ τὴν πόρτα μου καὶ γὰρ τὰν οἴζω τραῦμα...
ἂν εἶσαι Κόντες θάβραιναι γιὰτι καιρὸ δὲν ἔχω.

Κ' ἂν εἶσαι Ράλλης μὴν κυτῆς,
μὴν ἔρχεσαι σ' ἐμένα,
κ' ἄλλου παρακαλῶ νὰ πῆς,
κ' ἄλλου νὰ βρῆς κατένα.

Γνωρίζω πῶς κ' ὁ κύριος Προσθυπουργὸς κ' ὁ Ράλλης
κοιμούνται σὰν τὸν Ἡρακλῆ στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλης,
γνωρίζω πῶς κ' οἱ δύο τῶν ὀνδ' ἐλογῶν τὸν κλέφωνα
θά βγάλουνε προγράμματα
μὲ τόσα νέα πράγματα,
ὅμως ἐγὼ δὲν παύομαι, κ' αὐτὰ τὰ λέν' στὸν κλέφωνα.

Μὴ μοῦ δείχνετε κορδόνη, μήτε κλάδους τῆς ἐλῆας,
δὲν θὰ πείσετε κ' ἐμένα...
ἔμαθα κ' ὁ Βασιλῆας
πῶς ἐπῆγε μὲς στήν Βιέννα,
κ' ἴσως ὁ Φραγκόκοκς γράφη τὸν Δραγομήνη, Πικριλέτο,
νῆμψη μὲσα στυο κυρίου Θεοκίτη τὸ μπουκίτο.

Πιθανὸν πολλοὶ τὸ κρῖνον,
καὶ μ' μπορεῖ, βρεῖ τεκενέ,
ἴσους συνδυασμοὶ νὰ γίνουν
κ' ἐπεμβάσεις ξενικά.

Πῶς λυποῦμαι: καὶ τὸν Κόντε καὶ τὸν Μήσο, φίλε Κόμη,
ὅπου δὲν μ' μποροῦν νὰ κάνουν τοὺς συνδυασμοὺς ἀκόμη.
Κότταζε τὸ Κορφοτάκι πῶς στὸν Πειραιᾶ πηγαίνει
καὶ στὸ Τελωνεῖο μπαίνει.

Μὲς στήν τόση καταφρόνη
ἦταν φαίνεται γαρσπὸ
νὰ μᾶς γίνη μετὰ ζῶνη
τέτοιο θαῦμα σὰν κ' αὐτό.

Ποῶς καὶ τοῦτο τὸ πιστεύει ;
αὐτὰ ἀόρησις σπανία...
ἕνας Κόντες νὰ κατέβη
γὰρ νὰ δῆ τὰ Τελωνεῖα.

* ἕνας Κόντες τρεῖς ὄλλ
γ' ἀχθοφόρους νὰ μῆλ.
Τὸ σταυρὸ σου ξανακάνα...

ἕνας Κόντες καθὼς πρόκει
μὲς στὸ Τελωνεῖο νῆσαι
καὶ τὸ χάλι του νὰ βλέπη.

Τώρα νομώσωμε καλὰ
πῶς μᾶς λείπουνε πολλὰ
καὶ τσεβέλα μὲ μαγαλὰ.

Τώρα βάλαμε κεφαλί,
καὶ μὲ βλέμματ' αὐτῶν
τώρα βλέπομε τὸ χάλι
Τελωνεῖων καὶ Στρατῶν.

Πᾶνε καὶ τὰ Τελωνεῖα,
πρὶν πολλὸς παρεῖληθ' χρόνος
τέλεια θὰ γίνουν, τέρας.

Κ' ἀπὸ τὴν Μακεδονία
καριετροῦν ἀνυπομόνους
τῶν συνδυασμῶν τὸ πέρας.

Κ' ὅταν τοῦτους συμπληρῶσωμε
οἱ τρανοὶ Μαχαργιάδες,
τότε θὰ ἄναπιερώσωμε
τὴν ψυχὴ τῶν οἱ Ραγιάδες.

Π. —

Τὸν ἔπιον δις ἐπιετώσωμεν
φρασημῶτος Ἄρη,
καὶ πρὸς τὴν δίκην ἐπετώσωμεν
τοῦ Κωσταγαρεκάρη,
ποῦ τέλος πῆρ θὰ πάρη.

Κ' ἐκείνος στυο Σύνταγματος ἐτρέφους τὸν πλοῦτον,
τὸ Σύνταγμα τὸν ἔκανε φιλόσοφος καὶ τοῦτον,
τοῦδ' ὡσεὶ πηρῆσις τολμυρῆς,
πνεῦμα καὶ πολυμάθειαν,
κ' ἔγινε τέλος μαχαρῆς
μὲ σταινῆν ἀπάθειαν.

Φ. — Κρίμα, ποῦ δίχως κεφαλὴν μοῦ λένε πῶς θὰ μείη.
ἔνδ' μποροῦσε κεφαλήν περιβλεπτοὺς νὰ γίνη,
κ' ἀθῶφος ἂν ἀφίνετο μὲς στὸν ντυσιὰ τὸν πλάνο
μόνο μ' ἐκείτον θάδελα συνδυασμὸ νὰ κάνο.

Π. — Δοῖπόν' στήν δίκην σπετώσωμεν τοῦ Κωσταγαρεκάρη
κ' ὄρεο δὲν τρεῖς, ζαγᾶρι.

Καὶ καμπασιὰς νοικιλιὰς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάς.

Ἐὶς τὸ γνωστὸν Ῥοῖδρον μεγάλη στανυλία
τὸ βράδι τῆς Δευτέρας πραγματικῶς τέλεια
τοῦ Χωραφᾶ τοῦ Γεωβέρη, μαῖστρου στυο βρολλ,
ποῦ μὲ τῆς δοξαριαῖς του τρελλαινόνται πολλοί.

* Ἀλεξάνδρον Ματαράγκα θάβρουν τὰ Μ α ρ τ ὄ ρ ε α,
ἦγουν τόμος ποιημάτων γὰρ ἀνχαρητήρια.

Σπετώσωμεν μετ' αλοθῆματος κ' ἀγάπης διαπύρον
στὸν Ἴρικον τῶν ἀθλητῶν, Σῆλλογον τοῦ Καίρον.
Ἐκ μέρους του μετὰ μικρὸν στυο Κάιρον τελοῦνται
Ἄγῶνες Παναγῆντιοι, κ' εἰς τοῦτους προσκαλοῦνται
τῶν ἀθλητῶν καὶ γυμναστῶν καὶ παλαιστῶν τὰ πλήθη,
κ' ὁ Φασουλῆς φαρμακῶδες κ' ἐκείνος προσεκήθη.